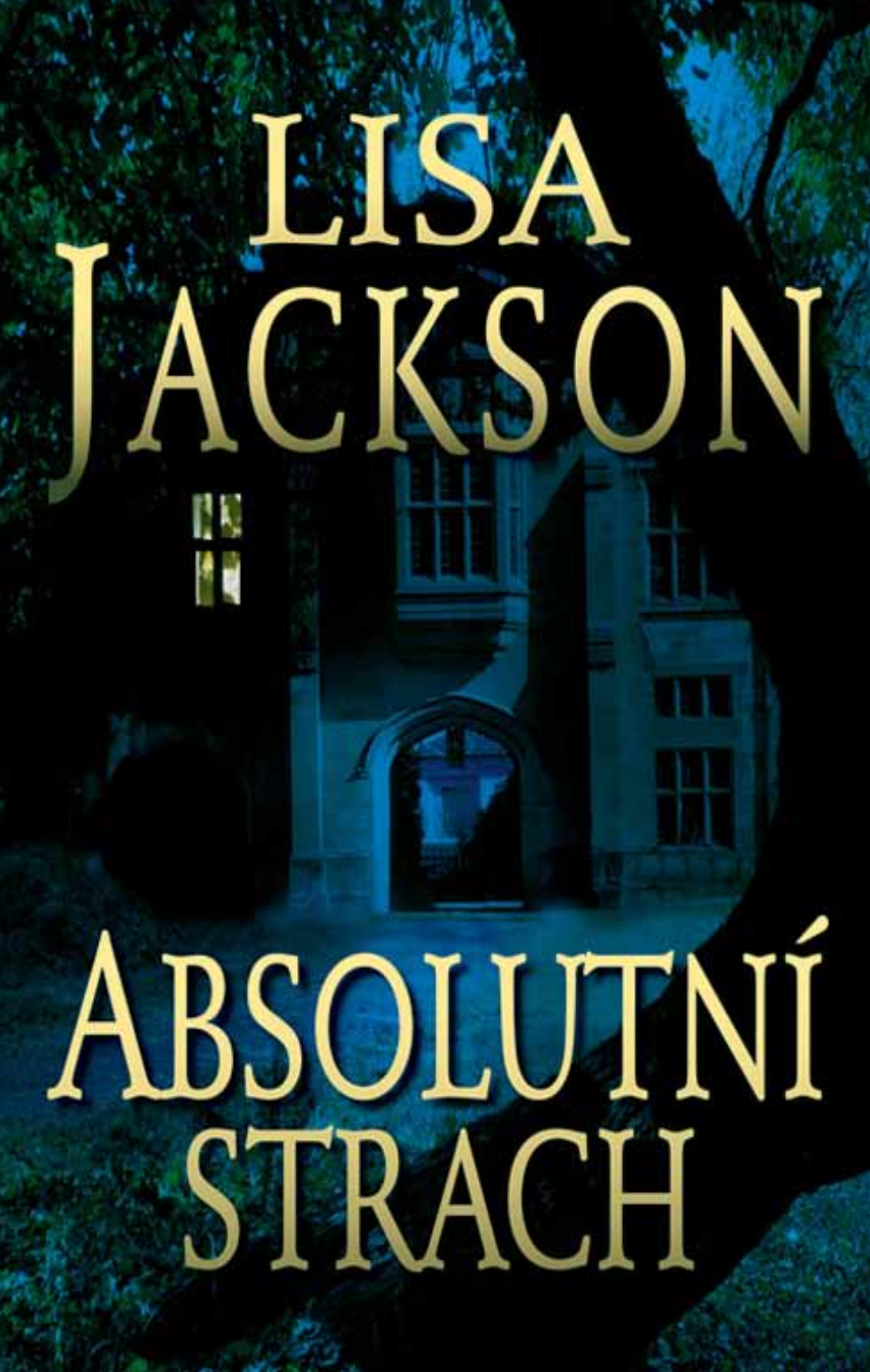

LISA
JACKSON

ABSOLUTNÍ
STRACH

LISA
JACKSON

ABSOLUTNÍ
STRACH

2013

Copyright © 2007 by Susan Lisa Jackson
Translation © 2007 by Petra Pachlová
Cover design © 2007 by DOMINO

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena bez předchozího písemného svolení majitele autorských práv.

Z anglického originálu ABSOLUTE FEAR,
vydaného nakladatelstvím Kensington Publishing, New York 2007,
přeložila Petra Pachlová
Odpovědná redaktorka: Lenka Vymazalová
Korektura: Hana Bončková
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Zdenka Gelnarová
Vydání třetí, v elektronické podobě první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v září 2013

ISBN 978-80-7303-948-6

Tatínkovi

Vždycky byls, stále jsi a budeš nejlepší.

PODĚKOVÁNÍ

O zrod této knihy se zasloužilo mnoho lidí a spolu vytvořili jeden celek. Chtěla bych poděkovat svému vydavateli Johnu Scognamigliovi za jeho porozumění, představivost, podporu a nekonečnou trpělivost. Jak ten se s touhle knihou nadřel! Stejně tak moje sestra, Nancy Bushová, která mě nejen povzbuzovala a byla mou osobní redaktorkou, ale vzala na sebe i řadu mých povinností, skvěle je zvládla a vždycky zůstávala nad věcí. Díky, Nan.

Také musím poděkovat své vynikající agentce Robin Rueové a všem v nakladatelství Kensington Books, obzvláště Laurii Parkinové, která měla s touto knihou také spoustu práce.

Dále bych chtěla zmínit řadu dalších lidí, kteří mně pomáhali. Byli to: Ken Bush, Kelly Fosterová, Matthew Crose, Michael Crose, Alexis Harringtonová, Danielle Katcherová, Marilyn Katcherová, Ken Melum, Roz Noonanová, Kathy Okanová, Samantha Santistevanová, Mike Sidel a Larry Sparks.

Pokud jsem na někoho zapomněla, omlouvám se. Všichni jste byli báječní.

POZNÁMKA AUTORKY

V tomto příběhu jsem některé postupy policejního vyšetřování upravila a také jsem vymyslela své vlastní policejní oddělení.

Knihu jsem napsala před hurikánem Katrina, tedy předtím, než úžasné město New Orleans i pobřeží kolem Mexického zálivu zpustošila bouře. Doufám, že se mi podařilo zachytit výjimečnou atmosféru New Orleansu takového, jak kdysi vypadal a jak bude jednou znovu vypadat.

Prolog

POBLÍŽ NEW ORLEANSU, LOUISIANA O TŘI MĚSÍCE DŘÍVE

Hlas Boha mu duněl hlavou:

Zabij.

Zabij je oba.

Toho muže i tu ženu.

Obětuj je.

Dnes večer.

Tohle je tvé pokání.

Ležel ve své posteli na propoceném prostěradle. Žaluziemi, které na sebe úplně nedoléhaly, probleskovalo pomrkávající rudé neonové světlo. V uších mu burácel Hlas. Ovládl jeho mozek. Ozýval se tak hlasitě, že přehlušoval ostatní zvuky – droboučké, pisklavé, tak rozčilující hlásky, jako když nehet skřípe o tabuli. Přisuzoval je obtížnému hmyzu. I on vydával rozkazy. I on ho rušil ze spánku, ale hmyzí havěť byla malá, protivná a zdaleka ne tak mocná jako Hlas. Věřil, že patří samotnému Bohu.

V mysli mu hlodala pochybnost, která mu našeptávala, že Hlas je zlo, že Hlas možná mluví za Lucifera, pána temnot.

Ale ne... Takhle nesmí myslet. Musí mít víru. Víru v Hlas, v to, co mu říká, v Jeho nekonečnou moudrost.

Rychle se svalil z postele a padl na kolena. Díky létům praxe v bohoslužebných rituálech se obratně pokřižoval. Čelo se mu orosilo, jak v modlitbách žádal o radu, prosil, aby se směl stát Jeho poslem, celý se chvěl, protože tušil, že bude tím, koho si On vybere. Je uředník Boží. „Ukaž mi cestu,“ šeptal naléhavě a navlhčil si rty. „Řekni, co musím udělat.“

Zabij.

Hlas byl naprosto zřetelný.

Zabij je oba.

Oběťuj toho muže i tu ženu.

Při své modlitbě se zachmuřil, protože tomu tak docela nerozuměl. Proč tu ženu, Eve, to věděl. Ach, jak dlouho čekal, aby mohl vykonat přesně to, co mu Hlas přikazoval. V duchu si ji představil. Srdcovitý obličej s pevnou, výraznou bradou. Nepatrné pihy pokrývající krátký, rovný nos. Pronikavé oči tak průzračné a modré jako tropická laguna. Rudé nepoddajné vlasy.

Je tak překrásná.

Tak tvrdohlavá.

A je to taková děvka!

Představoval si, co dovolovala mužům, aby dělali s jejím pevným tělem... Ach, vídal ji dřív, nakukoval štěrbinami mezi závěsy a sledoval napjatou kůži na jejích svalech, kůži, která se při koupání ve vaně hladce pohybovala. Ňadra měla malá a pevná, ozdobená růžovými bradavkami, které ztuhly, jakmile se ponořila do vody.

Ano, špehoval ji a hltal očima, když překračovala okraj vany svými dlouhými nohama, a bezděčně mu tak poskytla letmý pohled na růžové záhyby a zrzavé kudrny tam, kde se stýkala stehna.

Když na ni myslel, celý se rozechvěl. To dokázala jen ona. Proud horké krve mu zbarvil pokožku do ruda. Cítil, jak je vzrušený.

Kdyby tak mohl přejet prsty po jejích stehnech, olízat ta pevná malá prsa a pořádně ji přeříznout. Stejně to je kurva. V duchu se viděl, jak do ní vstupuje, jeho silné tělo se zmocňuje jejího, noří se hluboko do horké chlípné pustiny, kam jiní už zaseli své sémě.

Dýchal těžce.

Věděl, že jeho myšlenky jsou hříšné.

Ale toužil se jí alespoň jednou zmocnit.

Dřív než ji zabije.

Měl příležitost. Cožpak mu Hlas neporučil, aby prokázal, co je to za kurvu?

Ale co ten muž?

Jako kdyby Hlas slyšel jeho myšlenky, zašeptal: „Ty jsi Spasitel. Ten, kterého jsem vybral, aby vzkřísil duše slabých. Nezrad mě. Záleží na tobě, kdo bude žít a kdo zemře. Teď jdi!“

Uvědomil si, že stále klečí, a tak se rychle znovu pokřižoval a pocítil stud, protože Bůh si mohl přecíst jeho myšlenky a tak se dozvědět o jeho slabosti, kterou je *ona*. Musí nad svým chtíčem zvítězit. Musí.

Když se postavil a protáhl vycvičené svaly, pocítil přesto na kůži tisíce jehliček očekávání a bolestivou touhu v klíně.

Spasitel. Hlas mu dal jméno. V duchu si ho opakoval a uvědomil si, že se mu líbí. Vychutnával skutečnost, že na něm leží rozhodnutí, byl tím, kdo s konečnou platností vybral ty, kteří zemřou, a ty, kteří budou žít. Bylo přeci dobré znamení, že se Hlas rozhodl ho pojmenovat, ne? Podobně jako by ho pomazal nebo pasoval na rytíře. *Spasitel*. Ano!

Oblékl se potmě. Natáhl si maskáče, bundu, lyžařskou kuklu a pevné boty. Byla to jeho uniforma, kterou si sundal z háčku u dveří. Zbraně už měl připravené v dodávce. Ukryl je do zamčené přihrádky ve falešném dně kufříku na náradí. Nože, pistole, roubíky, plastické trhaviny a dokonce revolver na šipky s otrávenými hroty...

A ještě něco zvláštního. Jen pro ni.

Vyklouzl z tmavé místnosti a vykročil do hluboké noci halící se do mlhy.

Byl připravený.

Eve se podívala na hodinky.

Tři čtvrtě na jedenáct.

„Skvělý,“ zamumlala si pro sebe.

Měla zpoždění.

Přestože se za předním sklem její toyoty převalovaly chuchvalce mlhy, šlápla na plyn. Otlučené auto mělo sice najeto přes sto padesát tisíc kilometrů, ale bylo spolehlivé a vystřelilo kupředu jako šíp.

Tak nepříjde včas. Co má být? Pár minut ještě nikoho nezabilo.

Zabočila o něco rychleji, než měla, dostala se s autem do protisměru a málem se střetla s protijedoucím pick-upem. Řidič zatrou-

bil, Eve prudce strhla volant a maličko přibrzdila. Srdce jí bušilo jako splašené.

Přiměla se zhluboka nadechnout a povolit stisk rukou svírajících volant. Roy na ni může počkat, zauvažovala a vzpomněla si na jeho zoufalý telefonát před necelou půlhodinou.

„Eve, musíš sem přijít,“ vychrlil rozrušeně. „Do chaty – víš které. Kam jsme jako děti chodívali v létě. Chaty mého strýce. Ale pospěš si. Já... já na tebe budu v jedenáct čekat.“

„Je hrozně pozdě,“ namítla. „Já nikam...“

„Mám důkaz.“

„Jaký důkaz?“

„To ti řeknu, až tu budeš. Zkrátka přijed. Sama.“

„Sakra, Royi, nemusíš se chovat tak tajemně. Prostě mi řekni, o co jde!“

Místo odpovědi uslyšela cvaknutí a naprosté ticho. Zavěsil.

„Ne, počkej! Royi! Proboha,“ zasténala a stiskla několik tlačítek na svém mobilu, protože doufala, že objeví telefonní číslo, ze kterého jí volal, a bude mu moct zavolat zpátky. Ale na displeji naskočila slova „Skryté číslo“. Mrzutě zaskřípala zuby, ale zároveň znervózněla a srdce se jí rozbušilo. Jaký „důkaz“ Roy našel? O čem to mluvil? Zvědavost ji přiměla ke spěchu a hlavou se jí honilo půl tuctu možností, ale žádná se jí nezdála pravděpodobná.

Třeba za ním vůbec neměla jezdit. Cole ji nechtěl pustit. V podstatě jí zatarasil dveře, a tím ji pěkně naštvál. V duchu pořád viděla jeho napjatý, ustaraný obličej a vybavila si každé jeho rozčilené slovo. Chtěl jít s ní, ale ona trvala na tom, že pojede sama. Vyběhla z domu do chladné, zamlžené noci dřív, než jí v tom stihl zabránit.

Tohle musí zvládnout sama.

Takže teď se uprostřed temné louisianské noci řítila kupředu. Blížila se k bažinatým pozemkům, kde měl Royův strýc Vernon starou rybářskou chatu. Pokud tam ještě stojí. Už když tam byla naposledy, asi před deseti lety, se celé stavení rozpadalo. Nedokázala si ani představit, jak může vypadat teď.

Podívala se do zpětného zrcátka s obavami v očích. Co se to kruci děje?

S Royem nemluvila déle než rok.

Proč jí teď zavolal?

Nejspíš má zase potíže. Znáš přece Roye. Je ukázkovým příkladem člověka na hranici šílenství. Ten muž má zvláštní typ neurózy.

Tak proč se za ním vždycky rozběhneš, když tě zavolá?

Jakou to má nad tebou moc?

Jakou neurózou trpíš ty, že ho musíš pokaždé vytahovat z bryndy?

„Ale kuš,“ zamumlala důrazně. Účastnila se postgraduálního studia psychologie, a proto pokaždé podrobovala sama sebe psychoanalýze.

Stará vesta.

Zapnula rádio. Zaslechla konec country balady o milostném trojúhelníku, za kterou následovala reklama nejnovějšího programu na hubnutí. Nic moc. Přeladila stanici, ale poslouchala jen na půl ucha. Očima se snažila proniknout houstnoucí mlhu. Měla pocit, že Vernonova chata by měla být už někde blízko. Mžourala ven a zahlédla vybledlou ceduli „Zákaz lovu“. Byla přibitá na kmen vysoké borovice a několikrát prostřelená, až broky téměř vyhladily písmena.

Cesta se klikatila bažinatým terénem. Silnice byla prázdná, za celou dobu kolem ní projelo jen jedno auto. Otřásla se, přestože noc nebyla až tak chladná. Nakonec reflektory vozu osvětily spálený pařez topolu a za ním vjezd na pozemky Vernona Kajaka. Zrezivělá brána se opilecky kymácela jen na jednom pantu; staré zabezpečení proti útěku dobytka však bylo neporušené, takže pneumatiky při vjezdu na soukromý pozemek zakvílely a roztráslly se.

Příjezdová cesta byla spíš jen párem vyježděných kolejí. Tam, kde kdysi býval štěrk, teď leželo pouze několik kamenů a bláto. Na podvozku toyoty šelestil plevel. Auto se klepalo a poskakovalo na výmolech a vyčnívajících kamenech, a tak musela zpomalit a hlemýždím tempem projet cestou mezi vybělenými kmeny cypřišů a křovím.

Bože, je hrozná tma. Děsivá. V takové se natáčejí horory.

Eve nebyla nikdy žádný strašpytel či zbabělec, ale nebyla ani blázen, a projíždět ponurou nocí uprostřed lousianských mokřin jí nepřipadalo jako dobrý nápad. Léta tréninku taekwonda a malý

sprej se slzným plynem v kabelce se jí nezdály být dostatečnými zbraněmi k boji se zlem, které mohlo číhat v hustém podrostu. „No tak, vzmuž se,“ pokárala se nahlas.

Vypnula rádio, vzala do ruky telefon, ale všimla si, že nemá signál.

„Jistě,“ zamumlala si pro sebe. „Jako bych si to nemyslela...“

Popojížděla vpřed a zaostřovala oči, aby chatu ve tmě nepřehlédla.

Všechno, co se dnes přihodilo, bylo hrozně zvláštní a vyvrcholilo to hádkou s Colem.

Jak se to stalo? Jistě, vrátila se mrzutá z návštěvy u otce, ale copak to ospravedlňovalo zuřivý vztek muže, kterého si chtěla vzít?

Royův telefonát ji dostal až sem..., do téhle husté, neproniknutelné mlhy. Všechno dnes Eve připadalo podivné, až se otřásla, aby se zbavila nervozity.

Znovu se podívala na hodinky.

Za pár minut bude po všem.

Od chaty už je sotva půl kilometru.

Spasitel vyčkával.

Chvěl se.

Čekal.

Natahoval uši.

Všechny nervy měl napjaté k prasknutí.

Ale Hlas mlčel.

Za svůj skutek neslyšel žádnou pochvalu; ani pokárání, že ho ještě nedokončil.

Srdce se mu rozbušilo. Obrátil obličej vzhůru a nastavil ho chladnému jarnímu vánku prohánějícímu se zátokou. Houstnoucí mlha téměř zakrývala měsíc, který dodával noci hrůzyplný nádech.

Smysly měl zbystřené, a tak cítil kovový pach krve, která mu odkapávala ze špiček rukavic.

Promluv ke mně, tiše prosil Hlas. Splnil jsem tvůj příkaz, jak nejlépe jsem dokázal. Nebyla tam, tam, kde podle tebe měla být. Nemohl jsem ji zabít. Mám ji vystopovat? Chytit ji?

Dech se mu zrychlil při představě, jak ji pronásleduje, zažene do kouta a spatří její strach. Pak se jí zmocní.

Ale noc byla naprosto tichá.

Nekvákaly ani žáby.

Nezpívaly cikády.

Necvrkali cvrčci.

Slyšel jen ticho a zvuk svého vlastního zrychleného dechu – obláčky páry se v nehybném vzduchu mísily s mlhou kolem něj.

Zdálo se, že Hlas zmlkl.

Protože chyboval.

Odporně chyboval.

A teď za to pyká.

Snažil se soustředit. Copak se spletl? Copak mu Hlas neřekl, že uvnitř budou dva? Dva lidé, kteří musí být obětováni? Ano, byl si tím jistý. Uvnitř měli být muž a žena, ta Eve, ale on tam našel jen toho muže.

„Odpusť mi,“ zašeptal zmučeně. Jaké bude tentokrát jeho pokání? Pomyslel na jizvy na svých zádech, které si sám způsobil bičováním, i na dlaně spálené žhavým uhlím. Otrásl se, když si představil příští trest.

A přesto...

Srdce mu ještě divoce bušilo a krev mu zpívala v žilách, protože před očima stále viděl vraždu. Bylo úžasné, jak se ostří zařízlo do měkkého hrdla. A tenký pulzující šrám, ze kterého začala prýštit krev... Zavřel oči a znovu pocítil vzrušení.

Nervózně si zuby skousl vnitřek tváře.

Hlodalo v něm zklamání.

Stále čekal.

Hlas se ještě nikdy nemýlil.

Jak může pochybovat o Božích příkazech?

Někdy býval zmatený. Často na něj křičely i jiné hlasy, syčely na něj, kvílely a řvaly, obluzovaly mu mysl a v hlavě mu tak hučely, až uvažoval o vlastním zdravém rozumu. Ale dnes v noci mlčely i ony.

„Pomoz mi,“ zamumlal. „Promluv na mě. Ujisti mě, prosím, že plním tvůj příkaz.“

Neozvala se žádná odpověď, jen listy stromů zaševalily, jak se do nich opřel krátký poryv větru, který se v mokřině proháněl mezi cypřiši a duby.

Počká.

Rychle, prosebně a zoufale se pokřižoval. Jakmile to udělal, uslyšel tichý hukot motoru blížícího se auta.

ANO!!!

Prudce otevřel oči.

Na řídkém šterku zaskřípěly pneumatiky.

Auto nemusel ani spatřit. Hned poznal, že je to toyota. Evin vůz. Vzrušením se mu rozproudila krev. Už viděl, jak se před jejími slabými žlutými reflektory převalují chuchvalce mlhy. Stiskl střenku nože, jehož tenká čepel byla ve tmě téměř neviditelná.

Přikrčil se a tiše se kradl podrostem až ke garáži. Zastavil se za shnilým pahýlem stromu. Byl tak blízko, že jakmile půjde ke dveřím, dosáhne ji třemi skoky.

Reflektory ozářily šedé zdi malé chaty. Eve vypnula motor a otevřela dveře vozu. Zahlédl ji. Rudé kudrny měla odhozené z obličeje dozadu, čelisti sevřené a oči jí těkaly. Zahlédla Royovu dodávku zaparkovanou pod přesahující střechou garáže. Rozsvítila kapesní baterku a rychle přešla ke dveřím chaty. Opřela se do nich, ale byly zamčené.

„Royi?“ zavolala a hlasitě zaklepala. Ucítil závan jejího parfému. „Hej... co se to děje?“ Pak tiše dodala: „Jestli je tohle nějaký nechutný vtip, přísahám, že ti to spočítám...“

Ach, tohle není žádný vtip, pomyslel si. Nervy měl napjaté k prasknutí. Byla tak blízko. Kdyby vyskočil, chytil by ji.

Posvítla baterkou na odpadávající obložení i na bortící se potlučenou okenici. „Je tam?“ Sáhla za rozlámané žaluzie, vytáhla klíč a dlouze se na něj zadívala. „Nevěřím, že to vůbec dělám,“ zahučela a zasunula klíč do zámku.

Ve dveřích cvaklo a starý zámek povolil.

Jakmile vstoupila do domu, vyrazil. Nůž pevně svíral v ruce a zoufale toužil ho použít, dívat se, jak rozřezává její měkké bílé hrdlo. Jen pro jistotu měl u sebe i pistoli malé ráže, ale dostatečně smrtící.

V chatě se rozsvítilo světlo.

Spatřil ji za zaprášeným kuchyňským oknem. Vlasý měla stažená a byla jí vidět dlouhá šíje. Srdce se mu rozbušilo a rozechvěle se nadýchl, jak si v duchu celou akci představoval:

Uslyší jeho kroky, otočí se, a když se jejich oči střetnou, zalapá po dechu. Rychle k ní přistoupí a rozřízne to dokonale klenuté hrdlo. Přetne jí tepnu, až se rudá krev rozstříkne.

Rychle se nadýchl.

Vzrušil se.

Skoro ji cítil.

Eve.

První hrůšnice.

Nastal čas odplaty.

„Royi, jsi tady?“ zavolala Eve ve slabě osvětlené místnosti. Nevěděla, jestli má být vystrašená nebo rozčilená k nepřítelosti. Rozhlížela se po kuchyni, kde všechno pokrývala tenká vrstva prachu. „Dobře víš,“ prohlásila, když jí na čele vyrazil pot a na otlučeném stole se sklapnutými postranicemi uviděla načatou láhev piva, „že mi tohle nahání hrůzu. Jestli si se mnou jen hraješ, nejspíš tě budu muset zabít.“

Uslyšela zaškrábání a otočila se. Srdce jí poskočilo. Po žlutém linoleu utíkal černý tvoreček a schoval se pod staříčkou lednici. Dokázala se sice ovládnout a nevykřiknout, když pozorovala myši ocásek, jak mizí z dohledu, ale vydechla alespoň: „Ach bože.“ V uších jí tepala krev. Neměla sem vůbec jezdit a věděla to od samého začátku. Když jí Roy zavolal, měla trvat na tom, aby on přijel za ní, nebo se setkali někde na veřejnosti. Tohle místo jí nahánělo strach.

Kde sakra je? „Royi?“ Musí tu být. Auto má zaparkované před garáží. „Royi? Tohle není vtipný. Kde jsi?“

Dveře do koupelny někdo nechal otevřené, ale uvnitř byla tma. Otočila vypínačem, ale žárovka se nerozsvítila. Baterkou přejela po umyvadle a záchodu. Uviděla jen rez, skvrny a špínu. Něco tady nehrálo.

Třemi kroky se dostala do obývacího pokoje, kde na starém konferenčním stolku jasně zářila lampička. Roy tu očividně byl... ne, vlastně ne. Očividně tu *někdo* byl, i když místnost vypadala,

že v ní nikdo nepobýval už dobrých deset let. Podlahu, dřevěné obložení zdí i strop pokrývaly špína a pavučiny. Dokonce i popel a ohořelá polena v krbu vypadaly dost staře. Zažloutlý rybářský časopis měl ohnuté rohy a potřhané stránky. Jako kdyby se čas v tomhle rozpadajícím se domě v zátoce úplně zastavil.

Co tu kruci dělá?

Chtěla vidět Roye? Chtěla zjistit, co myslel tím „důkazem“?

Jaký důkaz mohl mít hergot na mysli?

Má to jistě něco společného s tátou, pomyslela si. To měl Roy na mysli. Cítíš to v kostech. Roy ví, jestli je tvůj drahý otec nevinný..., nebo zatížený hříchem.

Polkla a vytáhla z kabelky mobil. Stále neměl žádný signál.

„Royale Kajaku, máš dvě minuty, pak odsud padám,“ zavolala do temných koutů chaty. „Je mi úplně fuk, jakej ‚důkaz‘ máš. Pošli mi mail, jasný?“

Vztekle se kolem sebe ještě naposledy rozhlédla. Kolem otevřeného schodiště vedla krátká chodba do ložnice v přízemí. Dveře zely dokořán.

Potichu se k nim vydala.

Do prdele! Má telefon! To ho vůbec nenapadlo. Hlas ho před telefonem nijak nevaroval. Spasitel zíral oknem dovnitř a viděl, jak Eve opatrně prochází domem. Věděl, že zavolá 911. Nejspíš má to číslo pod rychlou předvolbou.

Musí ji zastavit. A hned!

Co nejtíšeji zasunul nůž do pouzdra, rozepnul si kotníkové pouzdro a vytáhl pistolí.

Nastal čas všechno skončit.

Eve měla nervy napjaté k prasknutí, když strčila do dveří ložnice. Staré panty zaskřípaly. „Royi?“

Zaslechla slabé zasténání.

Zjezily se jí vlasy na hlavě a zatápala po vypínači. Místnost okamžitě zaplavilo světlo ze starého lustru.

Zaječela.

Roy ležel na podlaze vedle železné postele. Celý obličej měl zakrvácený a na krku obrovskou řeznou ránu. Na podlaze zahlédla temnou skvrnu.

Klopýtla kupředu. Viděla jen krev. Temnou. Černou. Lepkavou. *Všude.*

Hrudník se mu nepatrně pohnul, jak se zoufale snažil dýchat. Eve zasténala nadějí. Je pořád naživu!

„Vydrž!“ vykřikla, ale hrůza ji prostupovala, až se málem pozvracela. „Kdo to udělal? Ach bože...“ Jednou rukou se snažila zastavit proud krve a třesoucími se prsty druhé ruky vytáčela číslo. Telefon jí vyklouzl a padl do husté kaluže krve. Tlačila na Royovu řeznou ránu, volnou rukou zvedla zakrvácený mobil a lepkavými chvějícími se prsty vytukala 911. „Pomoc,“ zaprosila, ale displej se jí jen tiše vysmíval: ŽÁDNÝ SIGNÁL.

Narůstala v ní panika. Byla zoufalá.

Uklidni se, Eve. Royovi pomůžeš jen s chladnou hlavou. Neprohraj tu bitvu. Mysli! Je tu v chatě telefon? Pevná linka? Elektrína funguje. Třeba tu Vernon pro případ nouze nechává mobil... Očima těkala po místnosti a přejížděla po zdech obložených borovicovým dřevem. Žádný telefonní přístroj, ale u Royovy hlavy na zažloutlém dřevě byl krví napsaný vzkaz:

212

Hrůzou sebou trhla.

Co to sakra znamená?

Napsal to Roy?

Nebo někdo jiný... Ach bože, je Royův útočník pořád tady? Někde v domě? Vzpomněla si na sprej se slzným plynem zastrčený v kabelce.

Nemá času nazbyt. Musí přivolat pomoc. Z Royova krku pomalu přestávala mezi jejími prsty prýštit krev.

Ještě jeden vzdech a bylo po všem. Roy se naposledy maličko nadechl.

„Ne! Ach bože, ne... Royi! Royi!“ Ale její ruka nenahmatala na krku žádný pulz. „Nemůžeš umřít, ach prosím...“

Dřevěná podlaha zaskřípala.

Ztuhla.

Ten vrah tu stále ještě je!

Uvnitř domu nebo na verandě.

Srdce měla až v krku. Znovu zkusila telefon. *No tak, no tak*, tiše ho prosila a zároveň natahovala uši, aby zachytila každý zvuk. Očima jezdila po ložnici až ke dveřím. Kdyby tu tak byly zadní dveře, hned by měla možnost utéct.

Další tichý krok. Kůže klouzající po dřevě.

Udělal se jí zle.

Opatrně sáhla do kabelky, zakrvácenými prsty horečnatě hledala sprej, ale očima přejížděla od dveří k oběma oknům i k zrcadlu, které odráželo její vyděšený obličej. Odvážila se rychle pohlédnout dolů, našla sprej a vytáhla ho z kabelky. Tehdy uslyšela další krok. Tentokrát zřetelněji. Blíží se k ní!

Ví, kde je.

Vypadni odsud, Eve, hned vypadni ven!

Rychle se postavila. Popoháněl ji adrenalin přiživovaný hrůzou. Natáhla se k vypínači a zhasla světlo. Oslepila ji temnota.

Bleskově se obrátila, až jí nohy podklouzly v Royově krvi. Hlučně dopadla na podlahu, ale výkřik spolkla a sprej dál pevně svírala. Odřela si nohu o železný rám postele. Hlavou udeřila o zeď. Ucítla hroznou bolest.

Další kroky!

Neomdlévej. Pro boha živého, neztrácej vědomí!

Vrhla se k oknu.

Spíš se zhroutila.

Vtom ho uviděla.

Ve skle.

V ruce něco držel. Mířil tím na ni.

Okamžitě ho poznala.

Cole?

Muž, kterého miluje?

Cole Dennis se ji chystá zastřelit?

NE!

Prásk!

Ten zvuk zněl jako výbuch.

V ústí hlavně se zajiskřilo!

Roztříštilo se sklo.

Hlavu jí ochromila bílá horká bolest.

Kolena se jí podlomila. Zhroutila se na podlahu. Tmavá místnost kolem ní vířila a poslední obraz, který se Eve vpálil do mozku, byl rozezlený obličej Colea Dennise.